इकारः घोराः प्रतिकूलावायवः सर्व्वतोवान्ति स्म वालगमन १४ सर्गः
हिंसयोः तदा तस्मिन् काले उल्काः प्रचचरुः आकाशात् पतन्ति
स्म चरसञ्चलने ॥ ९७ ॥

सस्यन्दे शोणितं व्योम रणाङ्गानि प्रजज्वलुः। रथाः
प्रचस्खलुः साश्वान ररंहाश्वकुञ्जरं ॥ ९८ ॥

सस्यन्दइत्यादि। व्योम कर्त्तृ शोणितं सस्यन्दे सिञ्चति स्म ज॰म॰
स्यन्दिः सकर्म्मकः रणाङ्गानि खड्गादीनि जज्वलुः ज्वलन्ति स्म
साश्वाः सहाश्वैः रथाः प्रचस्खलुः स्खलन्ति स्म अश्वकुञ्जरं न
ररंह न गतं ॥ ९८ ॥

सस्यन्दइत्यादि। व्योम आकाशं कर्त्तृ शोणितं स्रवति स्म भ॰
स्यन्दूङ्स्रुतौ रणाङ्गाणि खड्गादीनि ज्वलन्ति स्म ज्वलजमचल
त्विषोः अश्वैः सह रथाः स्खलन्ति स्म स्खलमिचये चले अश्वकु
ञ्जरं कर्त्तृ न ररंह न जगाम रहिगत्यां नेहाञ्चक्रे इति पाठे न
चेष्टतेस्मेत्यर्थः ॥ ९८ ॥

प्रतोदाजगलुर्वाममानञ्चुर्यज्ञियामृगाः। ददाल
भूः पुपूरे द्यौः कपीनामपि निस्वनैः ॥ ९९ ॥

प्रतोदाइत्यादि। प्रतोदाः जगलुः हस्तेभ्योगलिताः गल ज॰म॰
अदने अनेकार्थत्वात्पतनेऽपि मृगाः यज्ञियाः यज्ञार्हाः कृष्ण